

Rød cyklus

Opus 2

...badevandet i muddergrøften...

Da Kristen Helme den onsdag cykler hjem fra arbejdet på sin tjekkede Grebart racer, bliver han overhalet, nede i mosen, af en højrrød Kildemose, der lægger sig lige foran ham og bryder luftmodstanden. Det er tydeligt at cyklisten lige skal samle lidt energi for så at spurte fra ham. Kristen, der er en stærk cyklist, er ikke fri fra at føle sig lidt pissed, som det hedder på postmoderne dansk, - pissed – over en så arrogant cykelføring, som han nu er offer for, da han bemærker at barnestolen på den foran kørende Kildemose faktisk er besat. En højlydt og anstrengt hosten forkynder, at ungen, der i øvrigt spjætter ud med benene, som har arbejdet sig løs af fodstøtterne, har dybt irriterede luftveje. Faktisk har barnets hænder hængt og svunget rundt om barnestolen, der er skrigende orange. Det er ved at gå op for Kristen, at det faktisk er en kvinde, der har overhalet ham; han kan se hendes sorte netstrømper og de tjekkede støvler med sylehøje hæle, da et hosteanfald pludselig ryster hans lunger, og øjnene kniber sig i og ud af hovedet på ham på samme tid, uden han rigtigt kan stille noget op.

Nu går det op for ham, at kvinden foran sender ham dampende skyer af Prince light røg i møde, pulsende ud over den lave og maleriske vegetation langs cykelstien gennem mosen. Kristen må standse og lige at få vejret, mens han halsende genvinder sin orientering. Kvinden på Kildemosen forsvinder hastigt mod horisonten, med det spjættende barn bag sig i pulsende gråblå skyer af Prince light tågerøg.

Efter nogle minutter har Kristen sundet sig og hænger igen veloplagt i sadlen. Han er en glad og ligetil natur, der let forvinder småkævl og får tilbøjelighed til at briste i sang, når vejret er godt og cyklen smurt, som den jo er. Det er derfor ikke uden en glad trallen på læberne, at han, mens det går støt videre, pludselig bliver den lille bylt i vejgrøften ved hans side var. Jamen dog, tænker Kristen, og bremser ned, nu for anden gang på sin hjemvej. I sandhed en forunderlig dag, som åbenbart byder ham lidt af hvert.. Kristen puffer forsigtigt til bylten foran ham, med sin udstrakte storetå i de nyvaskede Nike kondisko, hvor gummiet har løsnet sig fra skoens tekstile, som det altid sker for løbesko, der holdes rene. Men pludselig ser Kristen nu alligevel, at der faktisk er noget i bylten, den bevæger sig, og minsandten – ja fuck – om det ikke er noget der rumsterer dernede og hoster dér foran ham. På et øjeblik har den snarrådige Kristen besluttet sig og samlet det hostende barn op, og han står nu med det i sine arme, mens dets blå ansigtskulører og astmaanfaldet langsomt klinger af. Efterhånden toner et lille næsten tandløst smil frem, og – fuck igen– om ikke et lille uforknyt ”daah” baner sig vej fra rollings læber. Kristen er ikke fri for at føle sig som en værdifuld mand i dette øjeblik. Så slår det ham: Det er hende Prince light rygeren på Kildemosen, som må have tabt hittebarnet. Kristen fatter nu barnet under venstre arm, op på Grebarten og af sted derudad. Det er trods alt en bedre cykel, og den fornuftige Kristen har ikke røget de sidste 25 år.

Heldigvis holder Kildemosen for rødt et par kilometer længere fremme ved krydset i lavningen før Bellahøj, og da kvinden samtidig er ved at tænde en ny Prince light på skoddet af sine afbrændte tidligere, når Kristen hende faktisk lige inden den atter skifter til rødt og hun gør sig klar til at cykle frem. Han må gribe hende i det lange sorte frakkeskøde og holde til, mens han gisper og desperat

peger på den dyrebare bylt under sin venstre arm. Kvindens stemme er ung uden fuld emotionel kontrol, da hun vifter hans hånd væk og spørger ”Hvad fanden vil du?”

Kristen peger i heftige stød på det blåøjede barn i hans arme og fremstammer ”tabt, tabt....hene i cykelstikanten, derhene ved afkørslen til Høje Gladsaxe”. Kvinden, der er lyshåret, løfter bryn, ganske let, hendes øjne er kønne. Ja, overmåde smukke. ”Åh”, siger hun og stiller cyklen fra sig. ”Vil du ikke godt lægge ham i det lange græs derhene. Hun gnider cigaretgløden af mod cykelstiens asfalt og retter sig; Kristen står smilende og har lagt baby i grøftkantens lange bløde græs, mens hun børster støv af sin sorte frakke. Så falder første slag. Lige i ansigtet træffer det. Sikkert og præcist. Kristen mærker noget kvases og mærker hurtigt derefter, at det er næsen. Blodet, der stødvist sejler ned af hans måbende underansigt, gør ham sikker trods røde tåger barmhjertigt lægger sig ind til ham. Chokket er ikke engang rigtigt begyndt i ham, da hendes spark rammer ham og sender ham sammenkrummet i jorden. Hun har ramt knæ, nosser og skinneben i én fortsat glidende bevægelse, mens solens lys falder over dem begge og barnet, der med genfundne normale farver pludrer i vejkanthen. Kvinden sidder nu over skrævs på Kristen og hamrer løs med knytnæve. Har delt hans ansigt op i firkanter, kvadrater, og arbejder sig systematisk og med rolig puls igennem i urets retning. En tilkommen cyklist, som har stillet en gammel Ralight fra sig på ståfoden, står nu med tilkæmpet befippelse som dække over en indre vulkan af chok og bekymring. ”Rolig, rolig”, fremstammer han, med manende håndflader strakte frem mod kvinden, der med et kort ”fis lige af!”, velklingende korrigerer den geskæftige. Endnu en velklædt og tjekket kvinde er standset, bilist, og prajer nu sin omhyggelige medsøster med Kildemosen og henleder hendes opmærksomhed på , at hun faktisk mangler store områder af Kristens højre underben, der tydeligvis endnu er uden blå mærker og blodudtrædninger. Hun nikker imødekommende og den tilkomne færdiggør Kristens underben med veloplagne små hop på stedet. Så nikker pigerne til hinanden. Hende med Kildemosen og barnet genantænder sin Prince light og fisker sit afkom op af muddergrøften det er rullet ned i under den kortvarige tumult. De satans mænd siger pigerne til hinanden og skilles i dyb søsterforbundethed, mens Kristen nu får førstehjælp af den rystende tililende mand, hvis Ralieg faktisk har været ved at vælte under oprinet. Med vand fra Utterslev mose, det samme som fra Gyngemosen, Smørmosen og Fedtmosen vasker han nu det værste de grimme blodkager af Kristens maltakterede ansigt og retter hans næse ind mod midtlinien igen, men det bliver ikke rigtig som det skal, synes han. Så rejser han sig og kører på sin Raleigh med retning mod Gyngemosen. ”Måske var det Gøngehøvdingen selv?” tænker den forstumlede Kristen Helme og hjælper galant sig selv op på Grebarten igen, der faktisk ikke engang har lidt overlast og hvad pokker vejret er da stadigvæk storartet? forsøger Kristen. Han prøver at fløjte den der ”Er du dus med himlens fugle”, det går ret godt. Egentligt er Kristen en rar mand, lidt af en romantiker, bare satans at være gift med sin chef. Det giver problemer fra tid til anden. Måske hun har raset ud når har når hjem?